

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Farma Besednice s.r.o.**, se sídlem Hluboká u Borovan 26, Borovany, zast. Mgr. Et Mgr. Jánem Procházkou, advokátem se sídlem U Černé věže 304/9, České Budějovice, proti žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**, se sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2025, č. j. 8 A 40/2025-41,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2025, č. j. SZIF/2025/0097095.

[2] Uvedeným rozhodnutím žalovaný oznámil stěžovateli ukončení administrace její žádosti o dotaci podané dne 20. 5. 2024 z důvodu porušení Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty rozvoje venkova v rámci Strategického plánu SZP na období 2023–2027 Obecných podmínek pro poskytování dotace platných pro 3. kolo příjmu žádostí (dále jen „obecné podmínky“) a zároveň Specifických podmínek pro poskytování dotace na základě Strategického plánu SZP na období 2023–2027 platných pro

3. kolo příjmu žádostí (dále jen „specifické podmínky“, společně též jako „dotační podmínky“). Podstatou porušení obecných podmínek bylo uvedení nepravdivých informací v žádosti o poskytnutí dotace na projekt „Penzion v Hluboké u Borovan“, konkrétně maximální kapacity stálých lůžek, jež bude mít projekt po jeho dokončení. Podle žalovaného tvoří záměr stěžovatelky funkční celek s již existujícím ubytovacím zařízením a celkový počet lůžek již před začátkem projektu byl cca 50, což stěžovatelka zamlčela. V případě specifických podmínek bylo porušeno ustanovení zakotvující maximální kapacitu zařízení přípustnou pro přiznání dotace. Specifické podmínky jako horní hranici kapacity stanovily 40 stálých lůžek. Za toto porušení dotačních podmínek udělil žalovaný stěžovateli sankci ve výši 100 % dotace (ta měla pokrývat 35 % hodnoty zakázky bez DPH, tedy částku 3 500 000 Kč z celkové hodnoty 10 000 000 Kč).

2. Rozhodnutí městského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Městský soud se nejprve zabýval námitkou, že žalovaný nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle městského soudu stěžovatelka tuto možnost skutečně nedostala, jednalo se však ze strany žalovaného o správný postup, jelikož podle § 11f odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11ic odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů, se v řízení o poskytnutí dotace nedává účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Řízení o žádosti o dotaci tak funguje ve zvláštním režimu a stěžovatelka jí uplatňované právo neměla.

[5] Dále městský soud posuzoval tvrzení stěžovatelky ohledně naplnění dotačních podmínek. Považoval za klíčové, zda se limit 40 stálých lůžek stanovený specifickými podmínkami vztahoval výhradně na samostatný funkční celek s jedním provozovatelem, či platil i pro funkční celek, jehož části mají různé provozovatele. Městský soud ze spisu ověřil, že stěžovatelka inzerovala své ubytování jak pod vlastní značkou (Chateau apartmány), tak jako součást většího areálu (SAFARI RESORT s.r.o., se sídlem Rybná 669/4, Praha – dále jen „Safari resort“). Tato společná inzerce je přitom součástí i řady dalších webových stránek, v rámci nichž je zařízení stěžovatelky prezentováno jako součást většího celku (Safari resortu). Společná propagace je tedy podle městského soudu takové intenzity, že tím dotační podmínky porušeny byly. Nejedná se totiž o nezávislý podnik, ale existuje zde reálné ekonomické propojení mezi Safari resortem a stěžovatelkou. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-110/13 *HaTeFo GmbH v. Finanzamt Haldensleben*) přitom vyplývá, že při posuzování podmínek podpory malých a středních podniků je nutné neposuzovat pouze formální vztahy, ale je třeba vycházet z ekonomické reality. Jelikož podnik stěžovatelky tvoří funkční celek s dalšími ubytovacími zařízeními v areálu Safari resort, vztahuje se podmínka maximální kapacity 40 stálých míst na celý tento areál. Žalovaný zjistil, že současná kapacita areálu je minimálně 50 lůžek (podle údajů inzerovaných na dalších webech v celém Safari resortu až 90 míst). Podmínka tudíž dodržena

pokračování

nebyla a žalovaný postupoval správně, když ukončil administraci stěžovatelčiny žádosti o dotaci se sankcí 100 %.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu podala kasační stížnost, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a rozporu rozhodnutí správního orgánu s obsahem spisu [§ 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].

[7] Stěžovatelka (mimo obsáhlé rekapitulace dosavadního vývoje) nejprve uvedla, že měla žalovaný pochybnosti o konkrétní kapacitě jí provozovaného zařízení, měl nařídít ústní jednání a dát jí možnost tyto pochybnosti rozptýlit. Dále pak poukázala na to, že bod 10 kapitoly 6 specifických podmínek nezakazuje společnou propagaci projektů, pouze definuje, co vše lze považovat za funkční celek. Jedním z typů samostatného funkčního celku je podle stěžovatelky ten, který má samostatnou propagaci. Nelze jí proto přičítat k tíži, že jí provozované ubytovací zařízení je společně propagováno i v rámci Safari resortu. Městský soud podle stěžovatelky nedovodil, že by mimo společné propagace porušovala další kritéria samostatnosti ubytovacího zařízení. Ostatně ani z jím odkazovaného rozsudku Soudního dvora Evropské unie nevyplývá, že by společná propagace bez dalšího znamenala propojení subjektů, které by zakládalo důvod k odmítnutí dotace. Nelze tak říci, že by společně s dalšími zařízeními tvořila funkční celek.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní vývoj jednotlivých žádostí o dotaci (a s tím spojených realizovaných i nerealizovaných projektů stěžovatelky) v areálu Safari resortu od roku 2018. Poukázal na to, že přestože bylo dřívějšími kontrolami zjištěno, že kapacita areálu dosahovala minimálně 50 stálých lůžek, v žádosti o dotaci v projednávané věci stěžovatelka uvedla současnou kapacitu pouze 18 lůžek. Stěžovatelka tedy uvedla nepravdivé informace, čímž porušila podkapitolu 4.1 písm. i) obecných podmínek, za což jí žalovaný udělil sankci C – snížení dotace o 100 %. Závěrem žalovaný dodal, že jednou z podmínek pro poskytnutí dotace byla právě samostatná propagace jako klíčový atribut funkčního celku, k němuž se vztahuje kritérium maximální kapacity. Zařízení stěžovatelky bylo propagováno jako součást širšího resortního komplexu, a tedy ani tuto podmínku stěžovatelka nesplnila.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předeseílá, že podle ustálené judikatury NSS má oznámení o ukončení administrace žádosti o dotaci povahu rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žaloba proti němu je tedy přípustná – srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013-43, č. 2909/2013 Sb. NSS, v němž zdejší soud vysvětlil, že se jedná o rozhodování o veřejných subjektivních právech žadatelů o dotaci a výsledek musí být přezkoumatelný ve správním soudnictví; shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017-48. Na tuto judikaturu reagoval zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 208/2019 Sb., jímž s účinností od 1. 9. 2019 výslovně vyloučil podání odvolání jako řádného opravného prostředku proti oznámení, resp. sdělení o ukončení administrace žádosti o dotaci dle § 11 odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. To ovšem na povaze daného aktu ničeho nemění. Po uvedené novele se tedy lze proti sdělení podle § 11 odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, resp. podle § 11 odst. 4 téhož zákona (na základě další novely provedené zákonem č. 382/2022 Sb.) bránit přímo žalobou podanou podle § 65 a násl. s. ř. s; srov. rozsudky NSS ze dne 3. 12. 2021, č. j. 5 Afs 277/2021-33, či ze dne 14. 1. 2022, č. j. 5 Afs 307/2021-33.

[12] K první námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v žalobě výslovně rozporovala skutečnost, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. V kasační stížnosti však (mimo rozsáhlé rekapitulace předchozího vývoje) pouze lakonicky poznamenala, že městský soud procesní postup nesprávně posoudil jak podle uvedeného ustanovení, tak podle § 11f odst. 2 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Tuto myšlenku však nijak nerozvedla, jen uvedla, že měl-li žalovaný pochybnosti o pravdivosti tvrzení stěžovatelky, mohl a měl nařídit ústní jednání ve věci, a jelikož tak neučinil, zkrátil stěžovatelku na jejích procesních právech. S tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[13] Podle § 11f odst. 2 písm. a) zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu „[v] řízení o poskytnutí dotace na základě jednotné žádosti se nedává účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí“. Toto pravidlo pak § 11ic odst. 1 téhož zákona vztahuje i na žádost o dotaci mimo režim jednotné žádosti (ta se týká pouze evropských zemědělských dotací v oblasti tzv. přímých plateb, některých opatření rozvoje venkova a agrolesnických opatření) – „Ustanovení § 11b odst. 3 a 4, § 11c odst. 3, § 11e až 11ib se pro řízení o žádosti o dotaci použije obdobně.“

[14] Zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu tedy obsahuje zvláštní úpravu oproti správnímu řádu, která v dotačních věcech výslovně vylučuje některá práva, jež mají účastníci „standardních“ správních řízení (stále se však jedná o správní řízení, byť modifikované – viz rozsudek městského soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 A 35/2022-77). Mezi nimi je i právo na seznámení s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Ustanovení § 11f i § 11ic zákona o Státním zemědělském a intervenčním fondu, jež toto právo v dotačních řízeních vylučují, byly podle důvodové zprávy k návrhu zákona č. 382/2022 Sb., včleněny do zákona Státním zemědělském a intervenčním fondu mj. proto, že se v těchto řízeních vychází z podkladů dodaných samotnými žadateli o dotaci, popřípadě z podkladů, s nimiž byli žadatelé seznámeni v rámci jiných kontrolních postupů [sněmovní tisk č. 272/0, 9. volební období, 2021-2025, důvodová zpráva, zvláštní část, část druhá (změna zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu), bodu 39 (§ 11b až § 11id), digitální repozitář www.psp.cz]. Tak je tomu i v projednávané věci. Žalovaný mimo

pokračování

stěžovatelčiny žádosti o dotaci vycházel z výsledků kontroly jejích předcházejících žádostí (viz k tomu dále). Postupoval tedy v souladu se zákonem, když stěžovatelce vyjádření k podkladům neumožnil. Zmínka stěžovatelky ohledně nařízení ústního jednání před žalovaným je pak podle Nejvyššího správního soudu zcela irelevantní. Správní orgány obecně (pokud zákon nestanoví jinak) nemají povinnost nařizovat ústní jednání. Stěžovatelka ji dovozuje z údajných pochybností žalovaného o pravdivosti tvrzení stěžovatelky v žádosti – tak tomu ovšem v projednávané věci nebylo. Žalovaný odůvodnil, z čeho nepravdivost údajů předložených stěžovatelkou dovozoval, přičemž žádnou pochybnost o nich nevyjádřil; naopak s ohledem na okolnosti ji považoval za nepochybnou. Zároveň vycházel z podkladů, které byly stěžovatelce známy z předchozích kontrol a z tvrzení stěžovatelky v žádosti o dotaci. Nebyl proto důvod, aby žalovaný ve věci ústní jednání nařizoval. Tato námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[15] Podle kapitoly 6 bodu 10) specifických podmínek pro záměr v kategorii agroturismu platí, že *„je-li součástí projektu ubytovací zařízení, musí se jednat o zařízení v souladu s § 13, odst. d) [správně § 13 písm. d), pozn. NSS] zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, s kapacitou nejméně 6 stálých lůžek, maximálně však 40 stálých lůžek. Kapacita 40 stálých lůžek se vztahuje k ubytovacímu zařízení splňujícím samostatný funkční celek (např. se samostatnou recepcí, sociálním zařízením, oplocením, s vlastním názvem a propagací apod.)“*

[16] Podstata věci tkví v tom, zda zařízení provozované stěžovatelkou tvoří funkční celek s ostatními ubytovacími zařízeními fungujícími v areálu Safari resortu. Pokud by tomu tak nebylo, nemohl by obstát ani jeden z důvodů, pro které byla ukončena administrace její žádosti o dotaci. V opačném případě však stejně tak oba důvody ob stojí. K posouzení této otázky je třeba nejprve zrekapitulovat historii a vývoj jednotlivých žádostí o dotaci a realizovaných projektů stěžovatelky v tomto objektu.

[17] Stěžovatelka v roce 2018 realizovala na pozemku parc. č. st. 35, v katastrálním území Hluboká u Borovan (oba pozemky uvedené v tomto rozsudku se nacházejí v témže katastrálním území) malokapacitní ubytovací zařízení s 18 stálými lůžky (žádost č. 16/002/0642a/231/000821, název projektu: Ubytovací zařízení v Hluboké u Borovan). Na tento projekt dotaci obdržela.

[18] V roce 2019 realizovala stěžovatelka projekt s názvem Malokapacitní ubytovací zařízení v Hluboké u Borovan na pozemku parc. č. st. 360 (žádost č. 17/004/0642a/231/000649). Podstatou tohoto projektu bylo navýšení stávající kapacity areálu Safari resortu o dalších 16 stálých lůžek na celkovou kapacitu 34 míst. Na základě neplánované kontroly ze strany žalovaného však bylo zjištěno, že již v roce 2020 dosahovala kapacita zařízení stěžovatelky 50 lůžek, což přesahovalo maximální kapacitu stanovenou tehdejšími dotačními podmínkami. Z toho důvodu došlo ze strany žalovaného k ukončení administrace této žádosti o dotaci a uplatnění sankce ve výši 100 % dotace. Současně v roce 2019 podala stěžovatelka žádost o dotaci na projekt Malokapacitní ubytovací zařízení v Hluboké u Borovan - 3. etapa (č. 19/008/0642a/231/000101/EXA/001) opět na pozemku parc. č. st. 35, kterým měla být celková kapacita areálu navýšena na konečných 40 lůžek. Na základě *ex ante* kontroly jí však z týchž důvodů byla žádost o administraci ukončena a projekt realizován nebyl.

[19] Následně stěžovatelka dne 20. 5. 2024 podala další žádost o dotaci (název projektu Penzion v Hluboké u Borovan – č. 24/003/4573b/200/001542) na rozšíření kapacity o 20 lůžek na pozemku parc. č. st. 35. Jako hodnotu současné kapacity uvedla 18 stálých lůžek, což odpovídá projektu z roku 2018. V žádosti mimo jiné uvedla, že jejím cílem je „*reagovat na nedostatečnou a velmi žádoucí ubytovací kapacitu v Hluboké u Borovan.*“

[20] Žalovaný při administraci žádosti postupoval tak, že skutková zjištění z předcházejících kontrol porovnal s tvrzeními stěžovatelky v žádosti o dotaci z roku 2024, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o jedno a totéž zařízení, které již před žádostí o dotaci překračovalo maximální kapacitu, na kterou by bylo možné dotaci přiznat. Tento postup následně potvrdil i městský soud a Nejvyšší správní soud s tímto hodnocením souhlasí.

[21] Stěžovatelka v žalobě (v kasační stížnosti to již jen okrajově zmínila) uvedla, že zařízení na pozemku parc. č. st. 360 z důvodu nepřiznání dotace, která se k němu vztahovala, byla nucena prodat a nadále provozuje pouze zařízení na pozemku parc. č. st. 35 (Chateau apartmány). To Nejvyšší správní soud podrobně nehodnotil, jelikož to na věci nic nemění.

[22] Jak správně poukázal městský soud, z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2014 ve věci C-110/13 *HaTeFo GmbH v. Finanzamt Haldensleben* vyplývá, že při posuzování podmínek pro podporu malých a středních podniků je nutné vycházet z ekonomické reality, nikoli pouze z formálních právních vztahů. Soudní dvůr zde dovodil, že podniky mohou být považovány za spojené, pokud tvoří jediný ekonomický celek, a to i tehdy, pokud mezi nimi neexistují formální právní vazby, ale jsou propojeny prostřednictvím společné prezentace, koordinovaného řízení nebo působení na stejném trhu. Není tedy podstatný formální majitel (provozovatel) zařízení, ale je třeba hodnotit, zda dochází k jejich faktickému propojení.

[23] Kapitola 6 bod 10) specifických podmínek obsahuje demonstrativní výčet atributů, při jejichž naplnění lze projekt, na nějž je dotace určena, hodnotit jako funkční celek, a tedy pro účely dotace je třeba vzít do úvahy jeho celkovou kapacitu. Jedním z nich je i kritérium společné propagace, což je klíčový aspekt, který považoval žalovaný i městský soud za porušený.

[24] Je pravdou, že kritérium společné propagace není přesně definováno a sama skutečnost, že je zařízení různých provozovatelů uvedeno na jedné webové stránce, nemusí nutně znamenat, že jsou společně propagovány, a tudíž tvoří ekonomický celek ve smyslu uvedené judikatury. Na tomto principu ostatně fungují portály jako booking.com či agoda.com, jejichž účelem je inzerce ubytovacích kapacit bez ohledu na to, zda jsou vzájemně propojeny. Případ stěžovatelky se však od těchto webů významně odlišuje.

[25] Ze správního spisu vyplývá, že na stránkách Safari resortu je zařízení stěžovatelky (Chateau apartmány) prezentováno jako jedna z možností ubytování v areálu (spolu s dalšími typy pokojů – Bison Lodge, Teepee Village, Magic Bus, Prvok, LakeSide Cabin). Žádným způsobem není rozlišeno, že by se mělo jednat o samostatnou nesouvisející provozovnu. Stejně tak žalovaný na dalších webových stránkách (budemesvoji.cz, hausi.cz a hotel.cz) ověřil, že zařízení stěžovatelky je inzerované jako nedílná součást Safari resortu a

pokračování

jako takové je na těchto webech započítáváno do celkové kapacity areálu. Ta se pohybuje mezi 82 – 90 stálými lůžky, což maximální kapacitu ubytovacích zařízení tvořících funkční celek podle specifických podmínek překračuje více než dvojnásobně. Propojení zařízení stěžovatelky (Chateau apartmány) a Safari resortu má tak Nejvyšší správní soud za prokázané. Nic na tom nemění ani to, že stěžovatelka současně inzeruje ubytování na svých vlastních stránkách pouze ve vztahu k zařízení Chateau apartmány. Ve srovnání s uvedeným přehledem společné propagace se jedná spíše o dílčí záležitost, která nemůže stěžovatelku vydělit z provozního propojení se Safari resortem.

[26] Závěrem, již jen na okraj, je možno dodat, že přestože žalovaný i městský soud vystavěli závěr o funkčním celku zařízení stěžovatelky a Safari resortu na společné propagaci, z obsahu správního spisu i okolností věci vyplývá, že existují i další významné indikátory tohoto spojení (čehož si je evidentně vědoma i sama stěžovatelka). Zařízení se nachází na témže místě (oba pozemky jsou odděleny pouze společnou příjezdovou cestou). Stěžovatelka již v žádosti o dotaci uvedla, že jejím cílem je mj. „*reagovat na nedostatečnou a velmi žádoucí ubytovací kapacitu v Hluboké u Borovan*.“ Vztáhla-li tedy ona sama svou činnost k obci jako takové (potažmo jejímu okolí), nemůže vzdálenost v řádu nižších desítek metrů oddělit její zařízení od zbytku Safari resortu a tím odstranit jeho souvislost s ním. Dále mají zařízení v areálu jednotný vizuální styl, včetně číslování pokojů, které tvoří společné číselné řady (viz fotografie ve správním spise). Kontaktní adresa Safari resortu je pak přímo v sídle stěžovatelky na pozemku parc. č. 35 (adresa Hluboká u Borovan 26), což stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž připustila. Je tedy zjevné, že mimo kritéria společné propagace naplňuje zařízení stěžovatelky i celou řadu dalších atributů funkčního celku. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že zařízení stěžovatelky tvoří funkční celek s areálem Safari resort, jehož ubytovací kapacita ve svém souhrnu překročila povolenou hranici 40 stálých lůžek a žalovaný proto postupoval správně, když ukončil administraci její žádosti o dotaci se sankcí 100 %, tedy stěžovatelce dotaci nepřiznal.

5. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. dubna 2026

JUDr. Viktor Kučera

předseda senátu